

Arrest

nr. 323 691 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring en, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 maart 2025 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Irak op 13 juni 1987.

Op 28 november 2017 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 15 december 2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Op 17 januari 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties, die op 19 januari 2018, conform artikel 18(1)d van de Dublin III-Verordening, instemden met dat verzoek tot terugname.

Op 22 februari 2018 wordt een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) getroffen, waarbij Zweden wordt aangewezen als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en waarbij de verzoeker wordt bevolen om zich aan te bieden bij de Zweedse asielinstanties.

De verzoeker dient tegen de beslissing van 22 februari 2018 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 222 638 van 14 juni 2019.

Gelet op het verstrijken van de overdrachtstermijn verschuift de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op 20 juli 2018 naar de Belgische staat.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

De verzoeker tekent bij de Raad beroep aan tegen de beslissing van 11 mei 2020. Bij arrest nr. 247 973 van 22 januari 2021 beslist de Raad dat de verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem eveneens de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 5 maart 2021 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13^{quinquies}).

Op 7 april 2021 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal beslist op 11 mei 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van dit tweede verzoek. De verzoeker wendt hiertegen geen rechtsmiddel aan.

Op 7 december 2021 wordt nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13^{quinquies}).

Op 11 januari 2023 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 12 januari 2024. Op diezelfde dag wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13).

De verzoeker wordt uitgenodigd voor een gesprek met een terugkeercoach op 15 april 2024, maar daagt niet op en laat ook niet weten verhinderd te zijn. Op 31 juli 2024 wordt het coachingstraject stopgezet bij gebrek aan medewerking van de verzoeker.

Op 25 november 2024 wordt de verzoeker door de politie aangetroffen in onregelmatig verblijf. Hij wordt gehoord nopens dit onregelmatig verblijf en legt de volgende verklaringen af: *“7. Interrogation de l'applicant Pouvez-vous dire depuis quand êtes-vous en Belgique et si oui, indiquer à partir de quelle date ? Oui. Depuis 7 ans Y a-t-il une raison pour laquelle vous êtes en Belgique et si oui quelle est cette raison ? Oui. Rejoindre mon frère Avez-vous demandé la protection internationale (asile) en Belgique ou dans un autre pays européen? Non. Y a-t-il une raison pour laquelle vous n'êtes pas retourné dans votre pays d'origine/pays où vous avez demandé une protection internationale (asile) ? Si l'asile a été demandé, veuillez indiquer le pays. Oui. Pour rester avec mon frère ici. Est-ce que vos empreintes ont été prises dans un autre pays européen? Non. Etes-vous atteint d'une maladie qui vous empêche de voyager ou de retourner dans votre pays d'origine? Si oui, quelle maladie? Non. Avez-vous un(e) partenaire avec qui vous avez une relation durable ou des enfants en Belgique? Si oui, qui? Non. Avez-vous des membres de famille en Belgique? Si oui, qui? Oui. mon frère Avez-vous des membres de famille dans votre pays d'origine? Si oui, qui? Non. La personne impliquée est-elle victime d'un crime? Non. La personne concernée dépose-t-elle une plainte? Non. Je veux rester avec mon frère ici en Belgique »*

Op 26 november 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog

op verwijdering (bijlage 13septies) alsook een beslissing waarbij een Europees inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

De verzoeker wordt op 26 november 2024 overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge, waar hij op 29 november 2024 een derde verzoek om internationale bescherming indient.

Op 3 december 2024 wordt ten aanzien van de verzoeker een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen (bijlage 39bis).

Bij 's Raads arrest nr. 318 035 van 5 december 2024 wordt het tegen de voormelde bijlage 13septies ingediende verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 6 december 2024 verwerpt de Raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel het verzoek tot invrijheidsstelling gericht tegen de beslissing tot vasthouding van 26 november 2024.

Op 11 december 2024 verwerpt de Raadkamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel het verzoek tot invrijheidsstelling gericht tegen de beslissing tot vasthouding van 3 december 2024.

Op 17 december 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het derde verzoek om internationale bescherming. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 320 571 van 23 januari 2025.

Op 27 december 2024 hervormt de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel de beschikking van 11 december 2024 en besluit zij dat de beslissing tot vasthouding van 3 december 2024 wettig is.

Op 25 januari 2025 weigert de verzoeker aan boord te gaan van de geplande repatriërvlucht. Een nieuwe beslissing tot vasthouding volgt op 28 januari 2025.

Op 12 februari 2025 dient de verzoeker, vanuit het gesloten centrum, een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 maart 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het vierde verzoek om internationale bescherming. De verwijderingsbeslissing van 26 november 2024 is hierdoor, overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet, opnieuw uitvoerbaar.

Op 11 maart 2025 neemt de gemachtigde van de thans bevoegde minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 maart 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: M. voornaam: M. S. M.

geboortedatum: 13.06.1987

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

Werd op 26/11/2024 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 28.11.2017, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 11.05.2020 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 12.06.2020 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 22.01.2021.

Op 07.04.2021, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 12.05.2021 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Op 29.11.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06.01.2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26.11.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Op 12/02/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit derde volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06/03/2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26/11/2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De heer M. heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 11.03.2021 (reactivering op 15.12.2021) en 10.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28.11.2017, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 11.05.2020 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 12.06.2020 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 22.01.2021.

Op 07.04.2021, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 12.05.2021 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Op 26.11.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06.01.2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26.11.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Op 12/02/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit derde volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06/03/2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26/11/2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de heer M. op 15.12.2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nadien heeft hij nog tweemaal in België een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28.11.2017 en 07.04.2021. Deze verzoeken werden alle drie geweigerd.

Artikel 3 EVRM – terugkeer

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Irak omdat hij bij zijn broer wil blijven. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 29.11.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de

vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De heer M. heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 11.03.2021 (reactivering op 15.12.2021) en 10.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28.11.2017, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 11.05.2020 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 12.06.2020 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 22.01.2021.

Op 07.04.2021, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 12.05.2021 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Op 26.11.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk

verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06.01.2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26.11.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Op 12/02/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit derde volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06/03/2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26/11/2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de heer M. op 15.12.2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nadien heeft hij nog tweemaal in België een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28.11.2017 en 07.04.2021. Deze verzoeken werden alle drie geweigerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

1° Betrokkene heeft een eerder opgelegde preventieve maatregel of minder dwingende maatregel voor vasthouding niet gerespecteerd.

De heer M. verblijft sinds 20.11.2017 op het Belgische grondgebied. Tijdens zijn verblijf heeft hij twee verzoeken om internationale bescherming ingediend op 28.11.2017 en 07.04.2021. Zijn eerste verzoek werd op 22.01.2021 geweigerd door de RVV gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.03.2021. Zijn tweede verzoek werd op 11.05.2021 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS gevolgd door een reactivering van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Daarna heeft hij op 11.01.2023 een regularisatieaanvraag art. 9bis ingediend die op 12.01.2024 onontvankelijk werd verklaard en op 10.04.2024 werd betekend, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen hierbij opmerken dat de heer M. doelbewust op illegale wijze op het grondgebied heeft verbleven, wat maakt dat hij zelf verantwoordelijk kan worden geacht voor de ontstane nadelige situatie, waarin hij zich nu bevindt (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Irak."

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte twee onderscheiden beslissingen bevat: een beslissing tot terugleiding naar (of vaststelling van) de grens en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid *ratione materiae*

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 11 maart 2025, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissing tot terugleiding naar (of vaststelling van) de grens (hierna: de bestreden beslissing)

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. De verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“A. PRINCIPES

1. Disposition légale

L'article 8 de la CEDH stipule que :

*«1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »*

L'article 8 de la CEDH est un droit fondamental que les particuliers peuvent invoquer directement devant les autorités administratives.

2. Application ratione materiae de l'article 8 CEDH

Selon la Cour, une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH peut exister et protéger au sein d'une fratrie :

*« The Court considers at the outset that there can be no doubt that a bond amounting to family life within the meaning of Article 8 § 1 of the Convention exists between the parents and the children born from their marriage-based relationship, as is the case in the present application. Such a natural family relationship is not terminated by reason of the fact that the parents separate or divorce, as a result of which the child ceases to live with one of its parents (see *Ciliz v. the Netherlands*, no. 29192/95, § 59, ECHR 2000-VIII and the cases cited therein). Likewise, the Court considers that family life within the meaning of the same provision also exists between the second applicant Armağan and his sister Damla, with whom he lived in the same house until the divorce of his parents in 2000 (see, *inter alia*, *Olsson v. Sweden* (no. 1), 24 March 1988, § 81, Series A no. 130). Noting, in any event, that the existence of a family life in the instant case is not disputed by the parties, the Court will proceed to examine*

*whether the applicants' right to respect for their family life has been adequately protected. » (Traduction libre : La Cour considère d'emblée qu'il ne fait aucun doute qu'un lien équivalant à une vie familiale au sens de l'article 8 § 1 de la Convention existe entre les parents et les enfants issus de leur relation fondée sur le mariage, comme c'est le cas dans la présente demande. Une telle relation familiale naturelle n'est pas rompue du fait que les parents se séparent ou divorcent, ce qui a pour conséquence que l'enfant cesse de vivre avec l'un de ses parents (voir *Ciliz c. Pays-Bas*, n° 29192/95, § 59, CEDH 2000-VIII et les affaires citées). De même, la Cour considère qu'une vie familiale au sens de la même disposition existe également entre le deuxième requérant, Armağan, et sa sœur Damla, avec qui il a vécu dans la même maison jusqu'au divorce de ses parents en 2000 (voir, entre autres, *Olsson c. Suède* (n° 1), 24 mars 1988, § 81, série A n° 130). Notant, en tout état de cause, que l'existence d'une vie familiale dans le cas présent n'est pas contestée par les parties, la Cour va procéder à l'examen de la question de savoir si le droit des requérants au respect de leur vie familiale a été adéquatement protégé.) (Nous soulignons)*

Dans une jurisprudence plus récente, la Cour a affirmé que les liens familiaux entre adultes et leurs parents ou frères et sœurs bénéficient d'une protection moindre, à moins qu'il existe des preuves d'éléments supplémentaires de dépendance, impliquant plus que les liens émotionnels normaux :

*« Le requérant est arrivé au plus tard en France à l'âge de cinq ans. Depuis lors, il a séjourné en France où il a effectué toute sa scolarité. Il a l'essentiel de ses attaches sociales dans ce pays et il n'a plus d'attaches autres que le lien de nationalité avec son pays d'origine, comme le reconnaît le Gouvernement. Si tous les membres de sa famille vivent en France, la Cour rappelle à cet égard que les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux (*Ezzouhdi c.**

France, no 47160/99, 13 février 2001, § 34, et Kwakie-Nti et Dufie c. Pays-Bas (déc.), no 31519/96, 7 novembre 2000, non publiés). » (Nous soulignons)

« The Court does not find, however, that the applicant enjoyed family life with his mother and siblings as he has not demonstrated the additional element of dependence normally required to establish family life between adult parents and adult children. » (Traduction libre : La Cour ne constate cependant pas que le requérant avait une vie familiale avec sa mère et ses frères et sœurs, car il n'a pas démontré l'élément supplémentaire de dépendance normalement requis pour établir une vie familiale entre parents adultes et enfants adultes.)

« However, the Court has previously held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence » (Traduction libre : Cependant, la Cour a déjà statué

qu'il n'y aura pas de vie familiale entre les parents et les enfants adultes ou entre les frères et sœurs adultes à moins qu'ils ne puissent démontrer des éléments supplémentaires de dépendance.)

La Cour insiste donc sur le besoin de prouver une dépendance additionnelle pour établir une vie familiale entre adultes dans le cadre de l'article 8. Cette approche vise à distinguer entre les liens familiaux ordinaires et ceux qui nécessitent une protection juridique accrue en raison de circonstances particulières de dépendance.

Cette jurisprudence reconnaît que les relations familiales entre adultes, notamment entre frères et sœurs, peuvent revêtir des caractéristiques uniques et complexes nécessitant une attention particulière. Dans ce contexte, la notion de dépendance dépasse la simple dimension financière ou matérielle. Elle englobe aussi des aspects émotionnels, physiques et sociaux essentiels pour le bien-être et la stabilité des individus concernés.

Ces aspects peuvent inclure, par exemple, un soutien émotionnel profond en période de crise, des soins physiques en cas de maladie ou d'incapacité, ou encore un rôle crucial dans le maintien de l'équilibre social et psychologique de l'individu. Cette reconnaissance étendue de la dépendance souligne l'importance de considérer toutes les dimensions de la relation frères-sœur dans l'évaluation de la protection offerte par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En résumé, la Cour met en évidence que pour qu'une relation familiale entre adultes soit protégée au titre de l'article 8, elle doit présenter des caractéristiques qui dépassent les interactions et liens affectifs ordinaires. Cette approche garantit que la protection accordée par la Convention est réservée aux cas où les liens familiaux impliquent une dépendance réelle et substantielle, nécessitant ainsi une protection juridique appropriée pour sauvegarder les droits et intérêts fondamentaux des individus concernés.

4. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

5. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». (Nous soulignons)

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. Sur l'existence d'une vie familiale protégée par l'article 8 de la CEDH

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que « toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale ». La Cour européenne des droits de l'homme a rappelé à plusieurs reprises que si les liens familiaux entre adultes ne bénéficient pas systématiquement de la protection de l'article 8, ils peuvent néanmoins être protégés lorsqu'ils reposent sur un élément de dépendance spécifique allant au-delà des liens affectifs ordinaires (Olsson c. Suède (n°1), 24 mars 1988, Ezzouhdi c. France, 13 février 2001).

Dans le cas présent, le requérant dépend entièrement de son frère aîné, citoyen belge et résidant en Belgique, tant sur le plan émotionnel que psychologique et matériel. Cette dépendance dépasse largement le cadre des relations fraternelles ordinaires et constitue un élément essentiel de son équilibre mental et social.

Les éléments suivants attestent de cette dépendance :

- Un soutien émotionnel et psychologique fondamental (pièce 3) : Selon le rapport du psychologue clinicien N. M. du 6 février 2025, le requérant souffre d'un trouble de stress post-traumatique sévère (TSPT) ainsi que d'un trouble anxiodépressif chronique, lesquels sont directement liés à des traumatismes graves subis en Irak et aux multiples rejets de ses demandes de protection en Europe. Son frère est son unique repère et soutien psychologique, et son éloignement entraînerait une aggravation dramatique de son état, avec un risque suicidaire majeur.*

- Une assistance quotidienne et matérielle : Le requérant n'a aucun autre soutien en Belgique. Son frère prend en charge ses besoins élémentaires, l'accompagne dans ses démarches et lui offre un cadre de stabilité. En l'absence de ce soutien, le requérant se retrouverait dans une situation de précarité extrême et de détresse*

psychologique accrue.

- Un facteur essentiel pour son insertion sociale : Étant donné l'état de vulnérabilité du requérant, son frère joue un rôle clé dans son maintien en Belgique et dans ses tentatives d'insertion. Son éloignement anéantirait toute perspective de stabilisation, ce qui constitue une ingérence disproportionnée dans sa vie familiale.*

En ne tenant pas compte de cette relation de dépendance, l'administration a ignoré un élément fondamental de l'affaire, en violation de l'article 8 de la CEDH.

2. Sur l'insuffisance de la motivation de la décision attaquée

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs impose aux autorités de motiver clairement leurs décisions en expliquant de manière complète et précise les considérations de fait et de droit qui les justifient.

En l'espèce, la décision attaquée manque de justification détaillée et ne répond pas de manière adéquate aux arguments invoqués par le requérant, notamment en ce qui concerne son droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 8 de la CEDH.

2.1 Motivation défailante de l'administration sur l'article 8 CEDH

L'administration a rejeté l'argumentation fondée sur l'article 8 de la CEDH au motif que :

- 1. Le requérant est un adulte et ne peut donc pas invoquer un droit à la vie familiale avec son frère.*
- 2. Les relations entre frères adultes ne sont pas protégées par l'article 8 de la CEDH, sauf en cas de dépendance particulière, qui ne serait pas démontrée dans le cas d'espèce.*
- 3. Le requérant ne prouve pas que la séparation d'avec son frère entraînerait des conséquences d'une gravité exceptionnelle justifiant une protection au titre de l'article 8.*

Premièrement, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme établit que les relations entre frères et sœurs peuvent être protégées par l'article 8 lorsque des éléments de dépendance existent, comme cela a été reconnu dans Olsson c. Suède et Ezzouhdi c. France. En l'espèce, le requérant a toujours vécu avec son frère Mahmoud Ihab Salah en Belgique à l'adresse Rue de Keersmaecker 31, Jette 1090, ce qui démontre une relation de cohabitation continue et une dépendance avérée.

Deuxièmement, le rapport psychologique du 6 février 2025 atteste que le requérant souffre de troubles post-traumatiques sévères et d'un trouble anxiodépressif chronique, et que son frère est son unique soutien psychologique et social. L'administration a omis d'évaluer ces éléments, ce qui constitue une analyse incomplète et arbitraire.

Bien que son conseil ait signalé son état de santé alarmant aux autorités compétentes par courriel le 6 mars 2025, en joignant un rapport médical détaillant les risques graves liés à son maintien en détention et à son expulsion (pièce 3), aucune réponse n'a été apportée, et l'administration n'en a tenu aucun compte avant de prendre la décision contestée.

Cette absence de prise en considération démontre un défaut manifeste de diligence et une méconnaissance du principe de bonne administration, l'administration étant tenue d'examiner rigoureusement tous les éléments pertinents du dossier avant de statuer. De plus, cette omission contrevient aux obligations découlant de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Paposhvili c. Belgique, 13 décembre 2016), qui impose un contrôle approfondi de l'impact d'un éloignement sur la santé des personnes vulnérables.

Troisièmement, la décision attaquée n'a procédé à aucune analyse individualisée de la situation du requérant et s'est contentée de généralités sur les relations entre adultes sans étudier la nature spécifique de la relation entre le requérant et son frère belge. Or, la Cour européenne des droits de l'homme insiste sur la nécessité d'un examen concret et individualisé lorsqu'un requérant invoque une atteinte à sa vie familiale (Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, 2006).

2.2 Absence d'analyse des conséquences psychologiques de l'éloignement En outre, la décision attaquée :

- Ne prend aucunement en compte la cohabitation continue du requérant avec son frère depuis son arrivée en Belgique, bien qu'il s'agisse d'un élément essentiel pour démontrer une vie familiale protégée par l'article 8.*
- N'évalue pas les conséquences psychologiques de son éloignement, alors que des preuves médicales attestent de sa dépendance et du risque suicidaire majeur en cas de rupture du lien familial.*
- Se fonde sur des motifs généraux et ne procède à aucune analyse individualisée, en contradiction avec les exigences du Conseil d'État en matière de motivation des actes administratifs.*

En ignorant ces éléments et en rejetant l'argumentation fondée sur l'article 8 sans procéder à une analyse concrète et approfondie, l'administration a violé son devoir de diligence et a rendu une décision manifestement arbitraire.

2.3 Conclusion

La décision attaquée ne répond pas aux exigences de motivation imposées par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, et sa justification concernant l'article 8 de la CEDH est erronée et incomplète. En rejetant l'argument de la vie familiale sans examiner en profondeur la nature de la dépendance entre le requérant et son frère belge, l'administration a failli à son obligation d'évaluer correctement la situation et a adopté une approche manifestement inadaptée et disproportionnée.

L'absence de motivation adéquate, combinée à un refus d'analyser les éléments de preuve fournis, entraîne l'illégalité manifeste de la décision attaquée, qui doit être annulée. »

2.2.2.2. De verzoeker betoogt dat hij, onder meer gelet op zijn medische problemen, afhankelijk is van zijn broer die wettig in België verblijft. Hij verwijst hieromtrent naar een attest van 6 februari 2025 van een klinisch psycholoog, N. M., en een mailbericht van zijn raadsman van 6 maart 2025 waarbij dit attest werd doorgestuurd naar de Cel Repatriëringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (inventaris verzoekschrift, stukken 3 en 4). Hij voert aan dat in de bestreden akte niet op afdoende wijze wordt geantwoord op dit element betreffende de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van zijn familieleven, hetgeen een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op grond waarvan ze is genomen. Vooreerst worden de antecedenten van de verzoeker geschetst. Hierbij wordt aangegeven dat de commissaris-generaal het derde volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard en dat hij heeft geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementsbeginnsel (cf. artt. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) waardoor de eerdere verwijderingsbeslissing van 26 november 2024 (bijlage 13septies) op 6 maart 2025 opnieuw uitvoerbaar is (cf. artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet). Er wordt vervolgens, met verwijzing naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, geduid dat het noodzakelijk is om de verzoeker zonder verwijl te doen terugleiden naar de (iraakse) grens nu er een risico is dat de verzoeker zal onderduiken.

Dit risico op onderduiken wordt op uitvoerige wijze onderbouwd met de volgende vaststellingen:

“ 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De heer M. heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 11.03.2021 (reactivering op 15.12.2021) en 10.04.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28.11.2017, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 11.05.2020 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 12.06.2020 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 22.01.2021.

Op 07.04.2021, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginnsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 12.05.2021 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Op 26.11.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het

non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06.01.2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26.11.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Op 12/02/2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit derde volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 06/03/2025 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 26/11/2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de heer M. op 15.12.2015 in Zweden een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nadien heeft hij nog tweemaal in België een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28.11.2017 en 07.04.2021. Deze verzoeken werden alle drie geweigerd."

Tot slot wordt eveneens gemotiveerd omtrent de bestaanbaarheid van de gedwongen terugkeer met artikel 3 van het EVRM.

Daar waar in de bestreden akte, voor wat de beslissing tot vasthouding betreft, wel een uitdrukkelijke motivering is voorzien inzake de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, ontbreekt deze motivering inderdaad voor de eveneens in de bestreden akte opgenomen beslissing tot terugleiding naar de grens. Een dergelijke motivering diende, in de gegeven omstandigheden, echter niet te worden opgenomen. De verzoeker verliest uit het oog dat thans enkel een beslissing tot terugleiding naar de grens in het geding is, en niet de daaraan ten grondslag liggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Met name werd reeds op 26 november 2024 een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die eveneens vergezeld ging van een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding (bijlage 13septies). In deze beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2024 werd als volgt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM:

"De heer M. verblijft sinds 20.11.2017 op het Belgische grondgebied. Tijdens zijn verblijf heeft hij twee verzoeken om internationale bescherming ingediend op 28.11.2017 en 07.04.2021. Zijn eerste verzoek werd op 22.01.2021 geweigerd door de RVV gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.03.2021. Zijn tweede verzoek werd op 11.05.2021 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS gevolgd door een reactivering van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Daarna heeft hij op 11.01.2023 een regularisatieaanvraag art. 9bis ingediend die op 12.01.2024 onontvankelijk werd verklaard en op 10.04.2024 werd betekend, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen hierbij opmerken dat de heer M. doelbewust op illegale wijze op het grondgebied heeft verbleven, wat maakt dat hij zelf verantwoordelijk kan worden geacht voor de ontstane nadelige situatie, waarin hij zich nu bevindt (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). De heer M. verblijft bij zijn broer in Jette. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De heer M. toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Hij verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van (artikel) 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Deze beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt geacht wettig te zijn en is uitvoerbaar aangezien de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging die de verzoeker ertegen had ingediend reeds heeft verworpen bij het arrest met nr. 318 035 van 5 december 2024. Bijgevolg dienden de motieven die in dit bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2024 werden opgenomen, niet te worden gereproduceerd in de thans bestreden beslissing en kon de gemachtigde ermee volstaan om louter een nieuwe beslissing tot terugleiding naar de grens te treffen van zodra de naderhand vanuit het gesloten opvangcentrum ingediende verzoeken om internationale bescherming niet langer voorzagen in een opschortende werking (cf. artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet). Dat de verzoeker de hierboven geciteerde motieven aangaande artikel 8 van het EVRM kent, blijkt overigens reeds uit de inhoudelijke kritiek die hij ertegen inbrengt in de uiteenzetting van zijn eerste middel.

De Raad wijst er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen, niet kan worden aangenomen dat enig aspect van zijn familieleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht en er dus enige nood zou zijn aan een bijkomende motivering hieromtrent (zie *infra*). Voorts noopt de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verweerder er, in regel, enkel toe om de motieven op grond waarvan hij de bestreden beslissing nam mee te delen en niet om steeds uiteen te zetten waarom hij meende dat er geen belemmeringen zijn om deze beslissing te nemen of om uitdrukkelijk toe te lichten waarom deze beslissing niet strijdig is met de hogere verdragsnormen. Een positieve motivering volstaat in beginsel (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, p. 162-163). Ook artikel 8 van het EVRM legt de verweerder geen bijkomende motiveringsverplichting op en voorziet niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een belangenafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588; RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Uit hetgeen voorafgaat gaat blijkt dat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder, teneinde de formele motiveringsplicht te respecteren, nader had dienen toe te lichten waarom een voorgehouden familieleven in België geen hinderpaal vormt voor de verwijdering van de verzoeker. Dat verzoekers raadsman op 6 maart 2025 een attest van een klinisch psycholoog overmaakte aan de diensten van de verweerder, doet hieraan geen afbreuk. Niet alleen betreft de thans bestreden beslissing geen beslissing die werd getroffen naar aanleiding van enige aanvraag vanwege de verzoeker, maar bovendien heeft verzoekers raadsman enkel aangegeven dat uit dit attest blijkt dat *“de detentie en de verwijdering manifest een gevaar inhouden voor de gezondheid van betrokkene. Gelieve dit te herevalueren in de toekomstige beslissingen tot detentie en verwijdering. De medische toestand is alarmerend.”* De verzoeker heeft dus nooit aan het bestuur kenbaar gemaakt dat het op 6 maart 2025 overgemaakte attest zou zijn overgemaakt in het kader van de beoordeling van het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg valt niet in te zien waarom hij hieromtrent in de thans bestreden beslissing een antwoord zou kunnen verwachten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.2.2.3. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betoogt dat de verweerder heeft gemotiveerd dat de verzoeker een volwassene is en geen recht op bescherming van een familieleven met zijn broer kan invoeren, dat de relatie tussen volwassen broers niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM aangezien er geen bijzondere band van afhankelijkheid wordt aangetoond en dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat een scheiding van zijn broer een uitzonderlijk nadeel voor hem oplevert derwijze dat een bescherming op grond van artikel 8 van het EVRM nodig zou zijn. De verzoeker meent dat deze motivering ondeugdelijk is.

Deze kritiek betreft echter niet de motieven die in de thans bestreden beslissing zijn veruitwendigd, maar de motivering die is opgenomen in de beslissing van 26 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad heeft zich in zijn arrest nr. 318 035 van 5 december 2024 reeds uitgesproken over de wettigheid van de beslissing van 26 november 2024, met inbegrip van de erin opgenomen motieven inzake artikel 8 van het EVRM. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, kan de verzoeker thans niet langer een inhoudelijke betwisting naar voor brengen omtrent de deugdelijkheid van de motieven die in de beslissing van 26 november 2024 zijn opgenomen als waarom er, wat de banden met zijn in België verblijvende broer betreft, geen familieleven kan worden aangenomen dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Waar de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing het op 6 maart 2025 overgemaakte attest van een psycholoog van 6 februari 2025 had moeten analyseren en had moeten onderzoeken of hieruit alsnog bijzondere banden van afhankelijkheid zouden blijken tussen de verzoeker en zijn broer, herhaalt de Raad dat de verzoeker in zijn mailbericht van 6 maart 2025 niet aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt dat het attest van 6 februari 2025 zou zijn overgemaakt in het kader van de beoordeling van het al dan niet bestaan van een beschermingswaardig familieleven onder artikel 8 van het EVRM (zie *supra*).

Hierbij moet opnieuw worden geduïd dat enkel een beslissing tot terugleiding naar de grens in het geding is en dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbare en reeds door de Raad beoordeelde beslissing van 26 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Het verwerpsingsarrest van de Raad (RvV 5 december 2024, nr. 318 035) heeft, zolang er geen uitspraak is inzake het annulatieberoep, een gezag van gewijsde ten aanzien van de thans in het geding zijnde partijen. De verzoeker heeft, in zijn verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat tot het voormelde arrest heeft geleid, eveneens de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De verzoeker heeft in het kader van deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid echter niet betwist dat hij geen bijkomende banden van afhankelijkheid met zijn broer had aangetoond en gaf niet te kennen dat hij, wegens enige ernstige psychische of psychiatrische problematiek, afhankelijk zou zijn van zijn broer bij wie hij inwoonde. De verzoeker komt hiermee pas af in het kader van de thans voorliggende vordering. Nochtans woont de verzoeker reeds sinds 26 november 2024 niet meer bij zijn broer, maar verblijft hij sinds die datum in het gesloten opvangcentrum te Brugge met het oog op zijn verwijdering naar Irak. Het betreft dan ook geen nieuw gegeven dat het daadwerkelijk bestaan van enig familieleven met zijn broer kenmerkt, en dat zou vermogen afbreuk te doen aan het gewijsde van 's Raads arrest van 5 december 2024 waarbij de grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet ernstig werd bevonden.

In deze omstandigheden diende de verweerder het op 6 maart 2025 overgemaakte attest van 6 februari 2025 niet te onderwerpen aan een bijkomend onderzoek in het kader van een beoordeling van het al dan niet beschermenswaardig karakter van verzoekers familiale banden met zijn broer.

Waar de verzoeker nog stelt dat de verweerder geen rekening hield met het feit dat hij voortdurend inwoont bij zijn broer, merkt de Raad op dat hier in de beslissing van 26 november 2025 wel degelijk rekening mee werd gehouden. Immers wordt in deze beslissing als volgt gemotiveerd: *“De heer M. verblijft bij zijn broer in Jette. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden”. De heer M. toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.”* Dat de verzoeker thans opnieuw verwijst naar de samenwoning met zijn broer betreft, om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet, geen nieuw element in het licht van het bestaan van enig beschermenswaardig familieleven tussen de verzoeker en zijn broer dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing in rekening diende te worden genomen. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat hij sinds de beslissing van 26 november 2024 niet langer inwoont bij zijn broer.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder geen rekening hield met de psychologische gevolgen die de verwijdering met zich mee brengt, terwijl de psycholoog een risico op zelfdoding in geval van verbreking van de familiale band attesteerde. In de bestreden akte wordt immers uitdrukkelijk vastgesteld dat de verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat *“Artikel 3 EVRM niet het recht (waarborgt) om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”* De verweerder kan hiervoor bogen op een ondertekend attest van Dr. J. W., die de verzoeker op 29 november 2024, heeft onderzocht op consultatie en verklaart dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Het attest van 6 februari 2025 van N. M. kan hieraan geen afbreuk doen aangezien het werd opgesteld door een klinisch psycholoog en niet door een arts en het, in tegenstelling tot hetgeen erop wordt aangegeven, niet vergezeld gaat van de (elektronische) handtekening van de opsteller.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de diensten van de verweerder wel degelijk actie hebben ondernomen nadat verzoekers raadsman op 6 maart 2025 het voormelde attest overmaakte. Het attest werd immers doorgestuurd naar de diensten van het gesloten centrum te Brugge, en de (adjunct) centrumdirecteur reageerde hierop - zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent aanvoert - op 7 maart 2025 als volgt:

“Beste collega's,

Betreft de medische toestand van dhr. M., M. S. M. (xxx) CIB B-0-01

Ik heb het schrijven van meester Z. en meester A. met verwondering gelezen daar ik als adjunct-directeur nooit iets heb opgemerkt of gehoord dat zou wijzen op de klachten zoals geformuleerd in bijlage bij meneer M. M.. Nooit kwamen er alarmerende signalen van toezichthoudend personeel.

Daarom heb ik me bevraagd bij onze medische, sociale én onze psychologische dienst over de psychomedische toestand en het welbevinden van meneer in het centrum.

Van alle andere opgesomde klachten in bijlage heeft betrokkene nooit melding gemaakt bij de arts of psycholoog.

In het intakegesprek bij binnenkomst uitte betrokkene aan onze medische dienst enkel lichte klachten zoals maaglast en ademhaling, waarvoor hij medicatie kreeg opgestart. Betrokkene haalde in latere consultaties met de medische dienst aan dat hij problemen heeft met inslapen, doch weigerde hiervoor de voorgestelde medicatie in te nemen.

De dokter heeft ook meermaals gevraagd om een medisch dossier te laten doorsturen in kader van de geuite maagklachten, helaas heeft de dokter tot op heden niets mogen ontvangen -uitgezonderd dit schrijven.

Meneer wordt niet opgevolgd door de psychologische dienst. Tot op heden toonde betrokkene geen interesse in gesprekken met of opvolging door onze psychologische dienst.

De psychoog kreeg nooit signalen vanuit de groep waaruit blijkt dat zijn dagelijks functioneren beperkt is of dat hij zich terugtrekt.

Meneer M. M. werd naar aanleiding van dit schrijven vandaag nogmaals actief uitgenodigd voor een gesprek met de psychologische dienst maar weigerde dit en wandelde weg.

Ook bij de terugkeerbegeleider geeft betrokkene een stabiele indruk.”

Gelet op hetgeen voorafgaat kan *in casu* geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

2.2.2.4. De verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker verwijst wederom naar het attest van 6 februari 2025, waaruit volgens hem blijkt dat hij wegens zijn psychisch/medische toestand afhankelijk is van zijn oudste broer die wettig in België verblijft en bij wie hij inwoonde.

Gelet op artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dient de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Daar de verzoeker zich beroept op een onevenredige belemmering van het familieleven dat hij met zijn in België verblijvende broer zou hebben ontplooid, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de

verzoeker voldoende elementen bijbrengt die wijzen op een familieleven dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de verzoeker een volwassen man is van 37 jaar oud en dat hij in België heeft ingewoond bij zijn eveneens volwassen broer tijdens een verblijf dat niet gedekt was door enige verblijfsvergunning.

In dit kader benadrukt de Raad dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of met andere familieleden, zoals deze tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen en dergelijke meer, vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Opdat de relatie tussen de volwassen verzoeker en zijn broer onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er dus bijkomende en bijzondere elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

Dat de verzoeker tijdens zijn onregelmatig en/of precair verblijf heeft ingewoond bij zijn broer die wettig in België verblijft, volstaat op zich niet. Het louter samenwonen, omwille van praktische redenen en het onregelmatig verblijf van de verzoeker, betekent niet noodzakelijk dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsband in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont voorts met het attest van 6 februari 2025 evenmin een dergelijke bijzondere afhankelijkheidsband aan. De Raad stelt in dit kader vooreerst vast dat het desbetreffende attest vermeldt te zijn opgesteld door N. M., klinisch psycholoog, doch dat het niet door hem is ondertekend (zie *supra*).

Bovendien heeft de verzoeker, zoals hierboven reeds werd besproken, voorafgaand aan de thans voorliggende vordering en in het kader van zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van eerder jegens hem getroffen verwijderingsmaatregel van 26 november 2024, geen gewag gemaakt van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer om medisch/psychische redenen. Nochtans had de verweerder reeds in deze verwijderingsmaatregel van 26 november 2024 geoordeeld dat de verzoeker niet aantoonde dat de banden met zijn broer onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM nu hij een volwassen persoon is en er geen bijzondere banden van afhankelijkheid bleken. De verzoeker is sindsdien vastgehouden met het oog op zijn verwijdering, derwijze dat hij thans reeds enkele maanden niet meer inwoont bij zijn broer. Het attest van 6 februari 2025 werd opgesteld toen de verzoeker reeds in het gesloten centrum verbleef en uit niets blijkt dat de verzoeker ooit eerder op consultatie is gegaan bij een psycholoog of psychiater. Het attest van de psycholoog werd bovendien opgesteld op grond van een eenmalige consultatie en uit niets blijkt dat de psycholoog verzoekers broer ooit heeft bevraagd of gezien, laat staan dat hij de verzoeker en zijn broer ooit heeft geobserveerd in hun familiale context. Er dient dus te worden vastgesteld dat de psycholoog enkel en alleen op basis van verzoekers eigen verklaringen heeft gesteld dat de verzoeker ten zeerste afhankelijk is van zijn broer, die zijn voornaamste steun en toeverlaat is sinds hij in België verblijft en dat deze familiale band essentieel is voor verzoekers psychisch evenwicht dermate dat een gedwongen verwijdering een risico met zich meebrengt op psychische decompensatie en op zelfdoding. Dat de psycholoog de gezegden van de verzoeker opneemt in zijn attest, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het om de loutere verklaringen van de verzoeker zelf gaat. Bovendien gaat het om *a posteriori*-verklaringen, gezien de verzoeker reeds op 26 november 2024 werd bevolen om het grondgebied te verlaten en waarbij werd geoordeeld dat er geen bijzondere band van afhankelijkheid werd aangetoond, hetgeen toen door de verzoeker niet werd betwist in het kader van zijn bij de Raad ingediende vordering die tot het arrest van 5 december 2024 heeft geleid. De thans bestreden beslissing werd enkel getroffen omdat de verzoeker, hangende de verwijderingsprocedure die uitvoerbaar was, twee van rechtswege opschortende aanvragen had ingediend. Het betrof echter een derde en vierde verzoek om internationale bescherming, die geen betrekking hadden op verzoekers banden met zijn broer.

Bijgevolg ligt thans enkel verzoekers eigen en *a posteriori* verklaarde afhankelijkheid van zijn broer voor, hetgeen onvoldoende is om een familieleven aan te tonen dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.2.2.5. Het eerste middel is, op het eerste gezicht, niet gegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.6. De verzoeker beroept zich in een tweede en laatste middel op een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dienaangaande als volgt:

« A. PRINCIPES

1. De l'articles 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

1.1 Principes découlant du volet matériel de l'article 3 de la CEDH

Pour tomber sous l'application de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme souligne que :

« 134. Conformément à la jurisprudence constante de la Cour, pour tomber sous le coup de l'article 3, un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, entre autres, Price c. Royaume-Uni, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, Mouisel c. France, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et Jalloh c. Allemagne [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumains ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la « torture » les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (Aydin c. Turquie, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et Selmouni précité, § 96). » (Nous soulignons).

Concernant les notions de traitements inhumains ou dégradants, la Cour européenne des droits

de l'homme établi ce qui suit :

« La Cour a estimé un certain traitement à la fois « inhumain », notamment pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et « dégradant » parce que de nature à créer en ses victimes des sentiments de peur, d'angoisse et d'infériorité propres à les humilier et à les avilir. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne soient « inhumains » ou « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitime. La question de savoir si le traitement avait pour but d'humilier ou de rabaisser la victime est un autre élément à prendre en compte (voir, par exemple, les arrêts V. c. Royaume-Uni [GC], n° 24888/94, § 71, CEDH 1999-IX, et Raninen c. Finlande du 16 décembre 1997, Recueil 1997-VIII, pp. 2821-2822, § 55). L'absence d'un tel but ne saurait toutefois exclure de façon définitive un constat de violation de l'article 3 ». (Nous soulignons).

Afin de préserver le respect du droit fondamental garanti par l'article 3 de la CEDH, la Cour européenne des droits de l'homme accorde une importance particulière à la vulnérabilité des demandeurs d'asile :

« 251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, mutatis mutandis, Oršuš et autres c. Croatie [GC], no 15766/03, § 147, CEDH 2010). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne ». (Nous soulignons).

Concernant plus spécifiquement le rôle de l'État parti en matière d'expulsion de demandeurs d'asile et du respect de l'article 3 de la Convention, la Cour européenne des droits de l'homme indique que l'interdiction consacrée par cet article, implique en outre que :

« [L]’expulsion par un État contractant peut soulever un problème au regard de l’article 3, et donc engager la responsabilité de l’État en cause au titre de la Convention, lorsqu’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l’intéressé, si on l’expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d’être soumis à un traitement contraire à l’article 3. Dans ce cas, l’article 3 implique l’obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A no 161, §§ 90-91, Vilvarajah et autres précité, § 103, Ahmed précité, § 39, H.L.R. c. France, arrêt du 29 avril 1997, Recueil 1997 III, § 34, Jabari

c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII, et Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, 11 janvier 2007). » 14 (Nous soulignons).

La Cour européenne des droits de l’homme considère en effet que l’éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l’article 3 de la Convention lorsqu’il y a des

motifs sérieux et avérés de croire que l’intéressé courra dans le pays de destination un risque réel d’être soumis à des traitements contraires à l’article 3 de la Convention.

1.2 Principes découlant du volet procédural de l’article 3 de la CEDH

En matière d’expulsion, le volet procédural implique que lorsqu’un État membre envisage le renvoi d’un demandeur d’asile vers un pays tiers, il a l’obligation d’apprécier le risque de traitements contraires à l’article 3 de la CEDH :

“(…) Outre cette question centrale, lorsque le demandeur d’asile allègue être exposé à un risque de subir des traitements contraires à l’article 3, l’État à l’origine de la mesure d’expulsion doit également apprécier ce risque dès lors qu’il concerne, par exemple, les conditions de détention ou de vie de l’intéressé dans le pays tiers de destination.”

La Cour européenne des droits de l’homme indique également qu’il est du devoir de l’autorité responsable d’une expulsion qu’elle tienne compte de l’ensemble de la situation de l’étranger avant d’éventuellement procéder à son éloignement :

« Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l’angle de l’article 3, la Cour a rappelé qu’elle n’avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l’État [fût] engagée [sous l’angle de l’article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l’aide publique serait confronté à l’indifférence des autorités alors qu’il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu’elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(…)

105. Dans le cas d’espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d’accueil des demandeurs d’asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu’en cas de renvoi vers l’Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l’article 3 ». (Nous soulignons).

En effet, selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l’homme, l’autorité doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l’existence d’un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH¹⁸ :

« 103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l’importance qu’elle attache à l’article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l’article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d’écarter tout doute,

aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d’une demande de protection et, ce, quelle que soit l’étendue des compétences de l’autorité chargée du contrôle. ». (Nous soulignons).

Lorsqu’un risque de violation de l’article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l’homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve

:

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet.

130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal précité, §§ 99100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, 5 juillet 2005, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007). En même temps, elle a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 (Vilvarajah et autres précité, § 111, et Fatgan Katani et autres c. Allemagne (déc.), no 67679/01, 31 mai 2001) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (Mamatkoulou et Askarov précité, § 73, et Müslim précité, § 68). » (Nous soulignons).

2. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte

administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

3. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».

Ainsi, il incombe à l'autorité administrative, avant de prendre une décision, de mener une étude fiable, en tenant compte des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

De plus, le principe de diligence implique que l'administration doit préparer soigneusement ses décisions, en particulier en recueillant les faits pertinents de manière exacte et complète, et en les intégrant dans son processus décisionnel.

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. L'insuffisante prise en compte du profil psychologique du requérant

1.1. Le requérant appartient au groupe social des personnes en situation de handicap

La décision attaquée n'a pas tenu compte de la vulnérabilité psychologique du requérant, ni de son appartenance au groupe des personnes en situation de handicap au sens du *Convention relative aux droits des personnes handicapées (CRPD)*, ratifiée par la Belgique le 2 juillet 2009.

1.1.1 Définition du handicap selon l'article 1 du CRPD

L'article 1 du CRPD considère comme personnes en situation de handicap celles qui souffrent

de limitations physiques, mentales, intellectuelles ou sensorielles de long terme, qui, en interaction avec des barrières diverses, entravent leur participation pleine et effective à la société sur un pied d'égalité avec les autres :

"Indeed the CRPD is based on a social model of disability, rather than a medical model [...]. The social model [...] sets the focus on society, which needs to adapt, rather than the individual. The CRPD does not include a definition of disability. Instead, its Art. 1 sets out the 'Purpose' of the CRPD [...] and goes on to state:

Persons with disabilities include those who have long-term physical, mental, intellectual or sensory impairments which in interaction with various barriers may hinder their full and effective participation in society on an equal basis with others"(Traduction libre : En effet, la CRPD repose sur un modèle social du handicap, plutôt qu'un modèle médical [...]. Le modèle social met l'accent sur l'adaptation de la société plutôt que sur celle de l'individu. La CRPD ne contient pas de définition du handicap. Au lieu de cela, son article 1 énonce l'« objectif » de la Convention et précise :

Les personnes en situation de handicap incluent celles qui présentent des déficiences physiques, mentales, intellectuelles ou sensorielles de longue durée qui, en interaction avec divers obstacles, peuvent entraver leur pleine et effective participation à la société sur un pied d'égalité avec les autres.")

Par ailleurs, le manuel de l'OMS « *Measuring Health and Disability* » souligne l'importance d'évaluer dans quelle mesure le handicap affecte les activités quotidiennes d'un individu :

« "Just as important as the disease label itself is whether a person can work and carry out the routine activities necessary to fulfil his or her roles at home, work, school or in other social areas. [...]. Defining death and disease is easy, but defining disability is difficult, as is measuring it.

Disability is a major health issue. [...] Health-care providers consider a case to be clinically significant when it limits a person's daily activities, and they use disability information as the basis of their evaluation and planning." (Traduction libre : Aussi important que le diagnostic lui-même est la question de savoir si une personne est capable de travailler et d'effectuer les activités de la vie quotidienne nécessaires à l'exercice de ses rôles à la maison, au travail, à l'école ou dans d'autres domaines sociaux.

Définir la mort et la maladie est simple, mais définir le handicap est complexe, tout comme le mesurer.

Le handicap constitue un problème de santé majeur. [...] Les professionnels de santé considèrent un cas comme cliniquement significatif lorsque celui-ci limite les activités quotidiennes d'une personne. Ils utilisent les informations relatives au handicap comme base d'évaluation et de planification du traitement.)

Dans le cas du requérant, son trouble de stress post-traumatique sévère (TSPT) et son trouble anxiodépressif chronique, attestés dans le rapport psychologique du 6 février 2025, démontrent qu'il est affecté par un handicap psychique et neurocognitif important.

Le Comité des droits des personnes handicapées des Nations Unies a reconnu que les troubles psychiatriques sévères, tels que le TSPT avec manifestations psychotiques, doivent être considérés comme des handicaps au sens du CRPD.

Dans son ouvrage *Oxford Handbook of International Refugee Law*, Mary CROCK souligne que :

"Disabilities can be of such severity that a person's very capacity to articulate a protection claim is compromised. [...] The modern approach, reflected in article 12 of the CRPD, is one that favours 'functioning' over labelling. Decision-makers are enjoined to consider the cognitive functioning of a claimant rather than relying on the simple identification of a particular condition or disease."(Traduction Libre : Un handicap peut être d'une gravité telle qu'il compromet la capacité même d'une personne à formuler une demande de protection. [...] En termes généraux, la question de savoir si une personne est capable de faire valoir une demande de protection est une question de fait.

L'approche moderne, telle que reflétée à l'article 12 de la CRPD, privilégie la notion de « fonctionnement » plutôt que celle d'étiquetage médical. Les décideurs sont donc invités à tenir compte du fonctionnement cognitif du demandeur, plutôt que de se fier uniquement à l'identification d'une maladie spécifique)

Constat d'échec dans l'analyse de la situation du requérant
En l'espèce, la décision de maintien dans un lieu déterminé en vue d'un éloignement n'a nullement pris en considération ces éléments. L'administration n'a pas procédé à une évaluation spécifique de son handicap psychologique, ce qui constitue une violation manifeste des obligations issues du CRPD.

1.2. Risque de persécution et de traitements inhumains en raison du handicap psychologique du requérant

L'administration n'a pas évalué les conséquences de l'éloignement du requérant vers l'Irak, alors que les personnes atteintes de troubles psychologiques sévères y sont confrontées à des discriminations graves et à des traitements inhumains.

Sources internationales confirmant la vulnérabilité des personnes en situation de handicap en Irak.

Selon les directives de l'EUAA (novembre 2024) et le Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés (HCR) :

"« 10) Individuals with Psychosocial or Intellectual Disabilities Individuals with psychosocial or intellectual disabilities face widespread stigma and social isolation.1247 They are reportedly subjected to ill treatment by members of society, including their own family members1248 and so-called "faith healers", who consider that their disability is a sign that they are possessed by evil spirits.

1249 Some families are reported to resort to keeping their family members with mental health conditions confined to the home, depriving them of access to any form of education and social life outside the family circle.1250 In extreme cases, family members are reported to shackle relatives with mental health conditions and to keep them from leaving the home in response to stigma and inadequate health services,1251 a practice that has been described by the UN as amounting to torture.1252 Individuals with psychosocial or intellectual disabilities also face discrimination and limitations in access to employment, education, and adequate mental health and psychosocial support.1253

UNHCR considers that, depending on the particular circumstances of the case, individuals with psychosocial or intellectual disabilities may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution at the hands of non-State actors. Additionally, mental or physical disabilities may increase the vulnerability of individuals who also fit other risk profiles included in these guidelines. »."(Traduction Libre : 10) Personnes atteintes de troubles psychosociaux ou intellectuels

Les personnes atteintes de troubles psychosociaux ou intellectuels sont confrontées à une stigmatisation généralisée et à un isolement social.

Elles sont souvent victimes de mauvais traitements infligés par des membres de la société, y compris par leur propre famille, ainsi que par des « guérisseurs spirituels », qui considèrent leur handicap comme un signe de possession par des esprits maléfiques.

Certaines familles gardent leurs proches souffrant de troubles mentaux enfermés chez eux, les privant ainsi d'accès à toute forme d'éducation et de vie sociale en dehors du cercle familial.

Dans les cas extrêmes, des membres de la famille attachent ou enchaînent leurs proches atteints de troubles mentaux pour les empêcher de quitter leur domicile, en raison de la stigmatisation et du manque de services de santé adaptés. Cette pratique a été qualifiée de torture par les Nations Unies.

En outre, les personnes souffrant de troubles psychosociaux ou intellectuels sont victimes de discrimination et rencontrent des obstacles importants dans l'accès à l'emploi, à l'éducation et aux soins de santé mentale et de soutien psychosocial adéquats.

Le Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés (HCR) considère que, selon les circonstances particulières de chaque cas, les personnes atteintes de troubles psychosociaux ou intellectuels peuvent nécessiter une protection internationale en tant que réfugiés, en raison d'une crainte fondée de persécution par des acteurs non étatiques, du fait de leur appartenance à un groupe social particulier ou pour d'autres motifs pertinents au regard de la Convention. De plus, les handicaps mentaux ou physiques peuvent accroître la vulnérabilité des individus qui présentent également d'autres profils à risque, tels que définis dans ces directives.)

Si le requérant était renvoyé en Irak :

- *Il risquerait une exclusion sociale totale, en raison de la stigmatisation des personnes atteintes de troubles psychologiques.*
- *Il n'aurait aucun accès à des soins psychiatriques adaptés, la santé mentale étant gravement négligée par les autorités irakiennes (voir les conclusions du Comité pour les droits économiques, sociaux et culturels de l'ONU, mars 2024).*
- *Il encourrait un risque sérieux de maltraitance et de privation de liberté, notamment dans un contexte où les personnes atteintes de troubles mentaux sont souvent enfermées de force par leurs familles ou soumises à des traitements coercitifs.*

L'expulsion du requérant constituerait une violation flagrante de l'article 3 de la CEDH, qui interdit le refoulement vers un pays où une personne risque d'être exposée à des traitements inhumains ou dégradants.

L'administration aurait dû examiner ces risques spécifiques avant de décider son maintien en détention en vue d'un éloignement. Or, elle ne l'a pas fait, rendant ainsi sa décision arbitraire.

2. Sur l'absence d'analyse approfondie de l'article 3 de la CEDH dans la décision attaquée

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cet article interdit de manière absolue le renvoi d'une personne vers un pays où elle risque d'être exposée à de tels traitements (CourEDH, Soering c. Royaume-Uni, 7 juillet 1989).

2.1 Motivation de l'administration concernant l'article 3 de la CEDH

Dans la décision attaquée, l'administration rejette l'argument tiré de l'article 3 de la CEDH en avançant que :

- *Le requérant ne démontre pas qu'il encourt un risque individualisé de traitements inhumains ou dégradants en Irak.*
- *Les difficultés d'accès aux soins en Irak ne suffisent pas, en soi, à justifier une protection au titre de l'article 3.*
- *Le requérant peut, en principe, bénéficier de soins médicaux en Irak, bien que le système de santé y soit défaillant.*

2.2 Réfutation de cette motivation

2.2.1 Absence d'évaluation individualisée du risque

L'administration s'est contentée d'une approche générale, sans analyser spécifiquement les risques encourus par le requérant en raison de son état psychologique et de sa condition médicale. Or, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que lorsqu'une personne souffre d'une pathologie grave, son éloignement ne peut être envisagé sans une évaluation approfondie de l'impact de son expulsion sur sa santé (Paposhvili c. Belgique, 13 décembre 2016, §183).

2.2.2 Absence d'évaluation des conditions spécifiques des personnes atteintes de troubles psychologiques en Irak

Les rapports du HCR et de l'EUA démontrent que les personnes atteintes de troubles mentaux graves en Irak sont systématiquement stigmatisées, privées d'accès aux soins et, dans certains cas, victimes de mauvais traitements de la part de leur propre entourage.

Selon l'EUA (Country Guidance Iraq 2024), les individus souffrant de troubles psychologiques sont perçus comme possédés et sont parfois enchaînés ou enfermés par leurs proches. L'ONU a qualifié cette pratique de traitement inhumain équivalant à de la torture.

2.2.3 Évaluation erronée des soins médicaux disponibles en Irak

L'administration prétend que le requérant pourrait bénéficier de soins médicaux en Irak, mais cette affirmation est contredite par toutes les sources internationales.

- Le système de santé irakien est en crise et ne dispose pas d'infrastructures adaptées aux soins psychiatriques (ONU, Comité des droits économiques, sociaux et culturels, 14 mars 2024).
- L'accès aux traitements est quasi inexistant pour les personnes atteintes de troubles mentaux sévères (EUAA, Country Focus Iraq 2024).
- Le risque d'abandon médical et de privation de soins constitue une violation de l'article 3 de la CEDH (CourEDH, D. c. Royaume-Uni, 2 mai 1997).

2.3 Conclusion

En affirmant que le requérant pourra être pris en charge en Irak sans vérifier la réalité de cette prise en charge, l'administration a rendu une décision entachée d'une erreur manifeste d'appréciation et d'un défaut d'examen sérieux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

L'éloignement du requérant entraînerait :

- *Un risque grave de privation de soins psychiatriques, conduisant à une dégradation rapide de son état.*
- *Un risque élevé de traitements inhumains et de maltraitance en raison de la stigmatisation des personnes atteintes de troubles mentaux.*
- *Une rupture avec son unique soutien psychologique en Belgique, son frère, ce qui aggraverait encore son état de santé mentale.*

La décision attaquée ne respecte pas les exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, qui imposent une motivation claire, complète et précise des décisions administratives.

Or, l'administration ne justifie pas en détail pourquoi l'article 3 de la CEDH ne serait pas applicable et ne prend pas en compte les documents médicaux ni les sources internationales démontrant les risques encourus en Irak.

De plus, la décision viole le principe de minutie et le devoir de diligence, l'administration ayant omis d'évaluer de manière approfondie l'état de santé mentale du requérant et l'impact de son éloignement, rendant ainsi sa décision arbitraire et inadaptée."

In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn tweede middel zelf bevestigt dat in de bestreden akte werd gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM. Het betreft de volgende motieven:

"Artikel 3 EVRM – terugkeer

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar Irak omdat hij bij zijn broer wil blijven. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 29.11.2024. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

De verzoeker brengt hiertegen een inhoudelijke kritiek naar voor, doch dit betreft de tevens aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoeker licht evenwel niet toe waarom de in de bestreden akte opgenomen motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de verplichtingen inherent aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Waar de verzoeker betoogt dat hij deel uitmaakt van een sociale groep van de personen met een handicap en dat hij bij terugkeer naar Irak dreigt te worden vervolgd en te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen wegens zijn psychische handicap (stigmatisering, discriminatie, uitsluiting, familiale opsluiting, gebrek aan toegang tot een psychiatrische zorgen), dient te worden opgemerkt dat de kritiek ter zake reeds als volgt werd beoordeeld in 's Raad arrest nr. 323 355 van 14 maart 2025:

“2.3.5.6. Met betrekking tot verzoekers situatie in België en de opgeworpen psychologische problemen, heeft de commissaris-generaal terdege gemotiveerd: “U werpt verder uw situatie in België op. U wijt uw onzekere administratieve status en sociale isolatie als hoofdredenen aan van uw slechte psychische toestand (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek dd 12 februari 2025, vraag 1.1). Om die reden bent u hulp moeten gaan zoeken bij een psycholoog, u stelt zelfs dat een gedwongen terugkeer naar Irak een verhoogd risico op zelfmoord zou teweegbrengen (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 12 februari 2025, vraag 5.2). Ter staving legt u een medisch attest neer van uw klinisch psycholoog, dd. 6 februari 2025 neer waarin wordt geattesteerd dat u lijdt aan ernstige post-traumatische stress, angsten depressieve neigingen alsook neurocognitieve moeilijkheden zoals problemen met kortetermijngeheugen en concentratiemoeilijkheden. Tevens werd er in het attest gesteld dat er zich een gegronde evaluatie van uw medische en psychische toestand opdringt alsook een voortzetting van de psychotherapeutische en medische opvolging voor onbepaalde duur daar u nood zou hebben aan stabiliteit en veiligheid om zich te herpakken. Deze elementen worden door het CGVS geenszins betwist, doch in de attesten wordt wat betreft de vermeende oorzaak van uw klachten louter verwezen naar uw eigen verklaringen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen, en dient hij zich hiervoor dan ook te baseren op de gezegden van de patiënt. Deze medische stukken kunnen geenszins uw vluchtrelaas of een vrees bij terugkeer staven. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980. Bovendien, dat u het mogelijks in België heel moeilijk heeft en worstelt met het idee van een gedwongen terugkeer, wordt ‘an sich’ evenmin betwist, doch ook hier is uw moeilijke situatie voor een groot deel terug te leiden tot uw eigen gedrag en houding, waarbij u op geen enkel moment gevolg heeft gegeven aan de weigeringsbeslissingen van de Belgische asielinstanties. Dat u desondanks toch telkenmale besloot in België te blijven, in moeilijke omstandigheden, betreft dan ook louter uw eigen keuze.”

Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologisch profiel. Er wordt aangevoerd dat verzoeker behoort tot de sociale groep van personen met een handicap en dat hij hierdoor een gegronde vervolgingsvrees heeft.

Door nogmaals te wijzen op het psychologisch attest van 6 februari 2025 waarmee reeds rekening werd gehouden door het CGVS, kan verzoeker geenszins voorgaande pertinente overwegingen ombuigen.

Hoewel in het psychologisch attest van 6 februari 2025 melding wordt gemaakt van ernstige posttraumatische stress, angst- en depressieve stoornissen, psychosomatische klachten alsook neurocognitieve moeilijkheden waaronder onder meer geheugen- en concentratiemoeilijkheden, benadrukt de Raad dat voormeld attest gebaseerd is op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen op basis van één enkele consultatie en hieruit niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd, te meer geen andere medische stukken voorliggen met betrekking tot verzoekers psychologische staat. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Zodoende volstaat dit alleenstaand psychologisch attest op basis van een eenmalige consultatie in de huidige stand van zaken naar het oordeel van de Raad evenmin om zonder meer te spreken van een handicap in de zin van een langdurige beperking.

Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden te behoren tot de sociale groep van personen met een handicap en niet dienstig verwijzen naar algemene informatie inzake de vervolging van personen met een mentale of fysieke beperking in Irak die overigens van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. De Raad stipt nog aan dat zulk algemeen betoog niet kan volstaan om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij eenmalig op een psychologische consultatie is geweest en op basis hiervan een attest en diagnose werd opgesteld, te meer de vaststellingen onder 2.3.4. en hierboven (supra) mee in acht genomen. Uit het geheel van de beschikbare algemene landeninformatie blijkt in geen geval dat het loutere feit dat verzoeker eenmalig op een psychologische consultatie is geweest en op basis hiervan een attest en diagnose werd opgesteld, hij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan op zich in casu hoe dan ook niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reëel risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hier door de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie en naar

één enkele psychologisch attest op basis van een eenmalige consultatie gelet op de bovenstaande vaststellingen in gebreke.”

De Raad treedt deze beoordeling bij. Verzoekers raadsman heeft overigens ter terechtzitting gesteld dat hij zich kan vinden in deze beoordeling van de Raad dat met het éénmalig attest van de psycholoog niet wordt aangetoond dat de verzoeker behoort tot de sociale groep van personen met een handicap.

Waar de verzoeker argumenteert dat de verweerder nagelaten heeft om een nauwgezette individuele beoordeling van het voormelde attest van 6 februari 2025 door te voeren in het licht van het mogelijke risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering naar zijn land van herkomst en waar hij stelt dat de verwijdering, gelet op zijn medische/psychische problematiek, een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee brengt, merkt de Raad op dat de verweerder wel degelijk heeft vastgesteld dat de verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er *in casu* geen sprake is van een dermate uitzonderlijk geval waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, derwijze dat een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn. De verweerder kan hiervoor, zoals hoger uiteengezet, bogen op een medisch attest van Dr. J. W. van 29 november 2024 die de verzoeker heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Het later door de verzoeker overgemaakte attest van een klinisch psycholoog, dat niet ondertekend is, en dat op basis van een éénmalig consult gewag maakt van ernstige posttraumatische stress, angst- en depressieve stoornissen, psychosomatische klachten, neurocognitieve moeilijkheden waaronder onder meer geheugen- en concentratiemoeilijkheden, alsook van een risico op decompensatie en zelfdoding bij gedwongen verwijdering naar Irak, kan hierover niet anders doen oordelen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer in het kader van hun verwijdering, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Uit het arrest *Paposhvili* (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De bewijslast terzake ligt in de eerste plaats bij de verzoeker zelf. In punt 186 van zijn arrest van 13 december 2016 (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 186), heeft het EHRM immers gesteld het aan de vreemdeling is om concreet aannemelijk te maken (*‘to adduce evidence capable of demonstrating’*) dat hij op grond van zijn slechte gezondheidstoestand een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. De vreemdeling dient een concreet bewijs te leveren dat er gegronde redenen om aan te nemen dat hij, indien de verwijderingsmaatregel zou worden uitgevoerd, een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Slechts indien de vreemdeling dit bewijs heeft geleverd, is het aan de nationale autoriteiten van de uitzettende staat om de twijfel over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen (*‘to dispel any doubts’*, punt 187), door de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden waarin de vreemdeling verkeert zorgvuldig te onderzoeken in het licht van de gezondheidszorg in het land van herkomst

in het algemeen en de individuele omstandigheden waarin de vreemdeling verkeert. Het EHRM benadrukt dat de toepasbaarheid van artikel 3 van het EVRM op zichzelf niet geactiveerd wordt door een gebrek aan medische voorzieningen in het land van herkomst, dat er geen verplichting is van de uitzettende staat om de ongelijkheid in het niveau van de zorg tussen die staat en het land van herkomst op te vangen door gratis en onbeperkte gezondheidszorg te verlenen aan alle vreemdelingen die zonder titel in eerstbedoelde staat verblijven (punten 191 en 192). Het is dus aan de verzoeker zelf om de nodige bewijselementen aan te reiken.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot het aanbrengen van één attest van een klinisch psycholoog (inventaris verzoekschrift, stuk 3). Dit attest kwam tot stand op basis van één enkel psychologisch onderzoek van de verzoeker, die op dat moment in het gesloten centrum te Brugge verbleef, en is gebaseerd op de eigen verklaringen van de verzoeker zonder dat blijkt dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van de verzoeker ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd, te meer daar geen andere medische stukken voorliggen met betrekking tot verzoekers psychologische staat. De verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuropsychologisch onderzoek werd onderworpen. Ook in het kader van de door hem ingestelde bij de Raad ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerder reeds jegens hem op 26 november 2024 getroffen verwijderingsmaatregel, heeft de verzoeker geen attesten overgemaakt waaruit enige psychische problematiek zou kunnen blijken die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zou staan. Toen de verzoeker op 25 november 2024 werd gehoord en hem werd gevraagd of hij lijdt aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst, antwoordde de verzoeker ontkennend (*Etes-vous atteint d'une maladie qui vous empêche de voyager ou de retourner dans votre pays d'origine? Si oui, quelle maladie? Non.*)

Pas op 6 maart 2025 maakte verzoekers raadsman het voormelde attest van de klinisch psycholoog van 6 februari 2025 over aan de diensten van de verweerder. Dit attest vermeldt de volgende conclusie en aanbevelingen:

“Au vu de la symptomatologie observée, Monsieur M. présente un état de stress post-traumatique sévère associé à un trouble anxio-dépressif chronique avec risque suicidaire.

Ses symptômes physiques et cognitifs témoignent de l'impact profond et durable des traumatismes vécus. Sa situation actuelle, marquée par l'incertitude administrative et l'isolement, exacerbe ses troubles et nécessite une prise en charge urgente.

Il est recommandé:

- *Une évaluation exhaustive approfondie pour un suivi médical adapté, incluant une éventuelle prise en charge médicamenteuse.*
- *Un accompagnement psychothérapeutique spécialisé en trauma pour traiter son TSPT et son anxiété chronique.*
- *Une prise en charge médicale pluridisciplinaire pour ses douleurs chroniques, son trouble gastro-intestinal et son affaiblissement musculaire.*

Compte tenu de son état de santé physique et psychologique, une amélioration de ses conditions de vie et un encadrement thérapeutique adapté sont indispensables pour prévenir une détérioration supplémentaire de son état.”

De bevindingen van de psycholoog, die de verzoeker niet eerder heeft gevolgd en hem slechts één keer heeft onderzocht, en die gewag maakt van een PTSD met chronisch anxio-depressieve stoornis en suiciderisico, stroken niet met andere voorliggende elementen, met name het attest van Dr. J. W. van 29 november 2024 en verzoekers eigen ontkenning te lijden aan een ziekte die aan de terugkeer in de weg staat. Daar waar de psycholoog aanbevelingen doet voor een urgente medische opvolging, voor een doorgedreven en exhaustieve evaluatie met het oog op een aangepaste medische opvolging en eventuele medicamenteuze behandeling, en voor een psychotherapeutische traumabehandeling voor de behandeling van zijn PTSD en chronische angsten, blijkt uit de voorliggende gegevens bovendien dat de verzoeker op 7 maart 2025 in het gesloten centrum nogmaals een psychologische ondersteuning werd aangeboden, maar deze weigerde. De adjunct-directeur van het gesloten centrum waar de verzoeker reeds enkele maanden verblijft, verklaart dat de verzoeker bij de arts of psycholoog nooit melding heeft gemaakt van de klachten die in het attest van 6 februari 2025 worden opgesomd. Zij geeft ook het volgende mee: *“Ik heb het schrijven van meester Z. en meester A. met verwondering gelezen daar ik als adjunct-directeur nooit iets heb opgemerkt of gehoord dat zou wijzen op de klachten zoals geformuleerd in bijlage bij meneer M. M.. Nooit kwamen er alarmerende signalen van toezichhoudend personeel. (...) In het intakegesprek bij binnenkomst uitte betrokkene aan onze medische dienst enkel lichte klachten zoals maaglast en ademhaling, waarvoor hij medicatie kreeg opgestart. Betrokkene haalde in latere consultaties met de medische dienst aan dat hij problemen heeft met inslapen, doch weigerde hiervoor de voorgestelde medicatie in te nemen. (...) Meneer*

wordt niet opgevolgd door de psychologische dienst. Tot op heden toonde betrokkene geen interesse in gesprekken met of opvolging door onze psychologische dienst. De psychoog kreeg nooit signalen vanuit de groep waaruit blijkt dat zijn dagelijks functioneren beperkt is of dat hij zich terugtrekt. Meneer M. M. werd naar aanleiding van dit schrijven vandaag nogmaals actief uitgenodigd voor een gesprek met de psychologische dienst maar weigerde dit en wandelde weg.” In de nota met opmerkingen heeft de verweerder hierop nadrukkelijk gewezen en verzoekers raadsman heeft voorafgaand aan de zitting ook de kans gehad om het administratief dossier waarin deze communicatie is opgenomen in te kijken. Ter terechtzitting worden deze gegevens op geen enkele manier betwist.

In de gegeven omstandigheden volstaan de éénmalig geuite bevindingen van een psycholoog - die behalve op de eigen verklaringen van verzoeker niet blijken te zijn gebaseerd op andere, objectieve vaststellingen met betrekking tot verzoekers psychologische staat en zonder dat blijkt dat de verzoeker enig neuropsychologisch onderzoek heeft ondergaan – om aannemelijk te maken dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker bij de verwijdering naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker, die thans geen enkele psychische opvolging of verdere (medicamenteuze) behandeling krijgt en deze zeer recent ook heeft geweigerd, brengt geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat hij bij gebrek aan een toegankelijke en adequate behandeling in Irak zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand.

Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling of dat de verweerder te kort zou zijn geschoten in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht bij de vaststelling dat er door de verzoeker geen elementen werden aangebracht die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er *in casu* geen sprake is van een dermate uitzonderlijke geval waarbij de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, derwijze dat een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Het tweede middel is derhalve, op het eerste gezicht, niet gegrond en dus niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE